DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

16. juni 2011 *

I sag C-462/09,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) ved afgørelse af 20. november 2009, indgået til Domstolen den 25. november 2009, i sagen:

Stichting de Thuiskopie

mod

Opus Supplies Deutschland GmbH,

Mijndert van der Lee,

Hananja van der Lee,

har

* Processprog: nederlandsk.

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne R. Silva de Lapuerta, G. Arestis, J. Malenovský (refererende dommer) og T. von Danwitz,

generaladvokat: N. Jääskinen
justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 15. december 2010,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Stichting de Thuiskopie ved advocaten T. Cohen Jehoram og V. Rörsch

— Opus Supplies Deutschland GmbH, Mijndert van der Lee og Hananja van der Lee ved advocaten D. Visser og A. Quaedvlieg

— den belgiske regering ved T. Materne og J.-C. Halleux, som befuldmægtigede

— den spanske regering ved N. Díaz Abad, som befuldmægtiget

— den litauiske regering ved D. Kriaučiūnas og L. Liubertaitė, som befuldmægtigede

— den østrigske regering ved E. Riedl og G. Kunnert, som befuldmægtigede

— den finske regering ved J. Heliskoski, som befuldmægtiget

— Europa-Kommissionen ved A. Nijenhuis og J. Samnadda, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 10. marts 2011,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 5, stk. 2, litra b), og artikel 5, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (EFT L 167, s. 10).

2 Anmodningen er blevet indgivet inden for rammerne af en sag mellem på den ene side Stichting de Thuiskopie (herefter »Stichting«) og på den anden side Opus Supplies Deutschland GmbH (herefter »Opus«) og Mijndert van der Lee og Hananja van der Lee, som er direktører for dette selskab, vedrørende selskabets betaling af den afgift, der har til formål at finansiere den rimelige kompensation, som udbetales til indehaverne af ophavsretten i medfør af undtagelsen for så vidt angår kopiering til privat brug (herefter »afgiften for privatkopiering«).

Retsforskrifter

Direktiv 2001/29

3 9., 10., 31., 32., 35. og 38. betragtning til direktiv 2001/29 har følgende ordlyd:

»(9) Udgangspunktet for en harmonisering af ophavsret og beslægtede rettigheder bør være et højt beskyttelsesniveau, da sådanne rettigheder er af afgørende betydning for den intellektuelle skabelsesproces. En sådan beskyttelse bidrager til at bevare og udvikle kreativiteten til gavn for ophavsmænd, kunstnere, producenter, forbrugere, kulturen, industrien og almenheden generelt. Intellektuel ejendomsret er derfor blevet anerkendt som en integrerende del af ejendomsretten.

(10) Hvis ophavsmænd og kunstnere skal kunne fortsætte deres kreative og kunstneriske arbejde, er det nødvendigt, at de modtager et passende vederlag for anvendelsen af deres værker, og det samme gælder producenterne, der skal kunne finansiere dette arbejde. […]

[…]

(31) Det er nødvendigt at bevare en rimelig balance med hensyn til rettigheder og interesser mellem de forskellige kategorier af rettighedshavere og mellem de forskellige kategorier af rettighedshavere og brugere af beskyttede frembringelser. […]

(32) Direktivet indeholder en udtømmende opregning af undtagelser og indskrænkninger til reproduktionsretten og retten til overføring til almenheden. Nogle undtagelser og indskrænkninger finder i givet fald kun anvendelse på retten til reproduktion. Listen tager behørigt hensyn til medlemsstaternes forskellige retlige traditioner, samtidig med at den tilsigter at sikre det indre markeds funktion. Det er ønskeligt, at medlemsstaterne anvender disse undtagelser og indskrænkninger på ensartet vis, hvilket vil blive vurderet i forbindelse med den fremtidige gennemgang af gennemførelseslovgivningen.

[…]

(35) I visse undtagelsestilfælde bør rettighedshavere have en rimelig kompensation for anvendelsen af deres beskyttede værker eller andre beskyttede frembringelser. Når det fastsættes, hvilken form en sådan rimelig kompensation skal have, hvilke nærmere bestemmelser der skal gælde for den, og hvilket omfang den eventuelt skal have, bør der tages hensyn til de særlige omstændigheder i hvert enkelt tilfælde. I forbindelse med vurderingen af disse omstændigheder kan det være relevant som kriterium at lægge til grund, om rettighedshaverne eventuelt har lidt skade som følge af den pågældende handling. I visse sager, hvor rettighedshaverne allerede har modtaget en anden form for betaling, f.eks. som del af en licensafgift, bør der ikke forfalde specifik eller særskilt betaling. Ved fastsættelsen af størrelsen af den rimelige kompensation bør der tages hensyn til, i hvor stor udstrækning der anvendes tekniske beskyttelsesforanstaltninger som nævnt i dette direktiv. I visse situationer, hvor skaden for rettighedshaveren er minimal, bør der ikke være betalingspligt.

[…]

(38) Medlemsstaterne bør have mulighed for at indføre en undtagelse eller indskrænkning med hensyn til retten til reproduktion mod en rimelig kompensation for visse former for reproduktion af lyd-, video- og audiovisuelt materiale til privat brug. Dette kan indebære indførelse af eller fortsat anvendelse af vederlagsordninger som kompensation for rettighedshavernes tab. […]«

4 Artikel 2 i direktiv 2001/29 med overskriften »Retten til reproduktion« bestemmer:

»Medlemsstaterne indfører en eneret til at tillade eller forbyde direkte eller indirekte, midlertidig eller permanent reproduktion på en hvilken som helst måde og i en hvilken som helst form, helt eller delvis:

a) for ophavsmænd for så vidt angår deres værker

b) for udøvende kunstnere for så vidt angår optagelser af deres fremførelser

c) for fremstillere af fonogrammer for så vidt angår deres fonogrammer

d) for producenter af den første filmoptagelse for så vidt angår den originale film eller eksemplarer heraf, og

e) for radio- og fjernsynsforetagender for så vidt angår optagelser af deres udsendelser, hvad enten der er tale om trådbunden eller trådløs transmission, herunder via kabel eller satellit.«

5 Direktivets artikel 5 med overskriften »Undtagelser og indskrænkninger«, bestemmer i stk. 2, litra b):

»Medlemsstaterne kan indføre undtagelser fra eller indskrænkninger i den i artikel 2 nævnte ret til reproduktion med hensyn til:

[…]

b) reproduktioner på ethvert medium foretaget af en fysisk person til privat brug og til formål, der hverken direkte eller indirekte er kommercielle, forudsat at rettighedshaverne modtager en rimelig kompensation, i forbindelse med hvilken der tages hensyn til anvendelse eller ikke-anvendelse af de i artikel 6 nævnte tekniske foranstaltninger på det pågældende værk eller den pågældende frembringelse.«

6 Nævnte direktivs artikel 5, stk. 5, fastsætter:

»Undtagelser og indskrænkninger efter stk. 1, 2, 3 og 4 må kun anvendes i visse specielle tilfælde, der ikke strider mod den normale udnyttelse af værket eller andre frembringelser og ikke indebærer urimelig skade for rettighedshaverens legitime interesser.«

Nationale bestemmelser

7 Artikel 16c, stk. 1-3, i lov om ophavsret (Auteurswet, *Staatsblad* 2008, nr. 538) bestemmer:

»1. Fuldstændig eller delvis reproduktion af et litterært, videnskabeligt eller kunstnerisk værk betragtes ikke som en krænkelse af ophavsretten til værket, når værket reproduceres på et medium, der er bestemt til at gengive et værk, og når reproduktionen sker uden direkte eller indirekte kommercielle formål, men udelukkende til øvelses- studie- eller anden brug for den fysiske person, der har foretaget reproduktionen.

2. For den i stykke 1 omhandlede reproduktion skal der til ophavsmanden eller dennes retlige efterfølger erlægges en rimelig kompensation. Kompensationens betaling påhviler fabrikanten eller importøren af de i stk. 1 omhandlede medier.

3. Fabrikantens betalingsforpligtelse opstår på det tidspunkt, hvor de af ham fremstillede medier kan bringes i handelen. For importøren opstår forpligtelsen på indførselstidspunktet.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

8 Kongeriget Nederlandene har, som det fremgår af artikel 16c, stk. 1, i lov om ophavsret, indført undtagelsen for så vidt angår kopiering til privat brug i dets nationale lovgivning. Ifølge den nævnte artikels stk. 2 påhviler det fabrikanten eller importøren af reproduktionsmedierne at betale afgiften for privatkopiering.

9 Stichting er det organ i Nederlandene, som har til opgave at opkræve afgiften for privatkopiering.

10 Opus er et selskab, der har hjemsted i Tyskland, og som på internettet markedsfører tomme, dvs. ikke indspillede, medier til reproduktion. Dets virksomhed er bl.a. rettet mod Nederlandene via websteder på nederlandsk, der henvender sig til de nederlandske forbrugere.

11 Det fremgår af Opus' handelsbetingelser, at når en nederlandsk forbruger afgiver en bestilling over nettet, behandles bestillingen i Tyskland, hvorefter varerne som postforsendelse sendes fra Tyskland til Nederlandene for kundens regning og i dennes navn af en transportør, der har fået overdraget opgaven af Opus.

12 Opus betaler hverken i Nederlandene eller i Tyskland afgift for privatkopiering for de databærende medier, som leveres til selskabets kunder i Nederlandene. Den forelæggende ret har desuden anført, at afgiften for privatkopiering ikke er inkluderet i prisen for de af Opus markedsførte reproduktionsmedier.

13 Stichting anlagde sag mod Opus ved de nederlandske retsinstanser med påstand om betaling af denne afgift, idet Stichting gjorde gældende, at Opus skulle anses for at være »importør« som omhandlet i lov om ophavsret og følgelig som skyldneren for afgiften for privatkopiering.

14 Opus bestred med henvisning til klausulerne i handelsbetingelserne, at selskabet kunne anses for at være importør til Nederlandene af de medier til reproduktion, som det markedsfører. Selskabet gjorde gældende, at det var de nederlandske købere, dvs. de enkelte forbrugere, der skulle kvalificeres som importører.

15 Opus fik medhold i dette argument ved den nederlandske førsteinstans og dernæst ved appelinstansen, som afviste Stichtings betalingskrav. Herefter iværksatte Stichting kassationsanke til den forelæggende ret.

16 Den forelæggende ret er i tvivl om, hvorvidt disse retsinstansers løsning af tvisten i hovedsagen er i overensstemmelse med direktiv 2001/29. Hvis køberen, dvs. den enkelte forbruger, anses for at være importør, og dermed for at være skyldner for afgiften for privatkopiering, vil dette ifølge den forelæggende ret betyde, at afgiften ikke kan opkræves, eftersom den enkelte køber i praksis er svær at identificere. Den spørger derfor, om begrebet »importør« ikke skal tillægges en bredere betydning end den, der følger af dets rent sproglige betydning, idet der også skal tages hensyn til de databærende mediers endelige destination, som den erhvervsdrivende sælger også kender.

17 Under disse omstændigheder har Hoge Raad der Nederlanden besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Afgiver direktiv [2001/29], i særdeleshed dets artikel 5, stk. 2, litra b), og artikel 5, stk. 5, holdepunkter for besvarelsen af det spørgsmål, hvem der efter den nationale lovgivning må betragtes som skyldner for den i artikel 5, stk. 2, litra b), omhandlede »rimelige kompensation«? [Hvis spørgsmålet besvares bekræftende], hvilke?

2) Såfremt der er tale om distancekøb, hvor køber er hjemmehørende i en anden medlemsstat end sælger, kræver artikel 5, stk. 5, i [direktiv 2001/29] da en så vid fortolkning af de nationale retsregler, at den i artikel 5, stk. 2, litra b), omhandlede »rimelige kompensation« ved distancekøbet skal erlægges af en kommercielt handlende skyldner herfor i mindst et af de i distancekøbet involverede lande?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

18 Med det første spørgsmål spørger den forelæggende ret, om bestemmelserne i direktiv 2001/29, nærmere bestemt artikel 5, stk. 2, litra b), og artikel 5, stk. 5, skal fortolkes således, at de indeholder kriterier, der gør det muligt at afgøre, hvem der skal anses for at være skyldneren for den rimelige kompensation i medfør af undtagelsen for så vidt angår kopiering til privat brug.

19 Det skal indledningsvis bemærkes, at medlemsstaterne i medfør af artikel 2 i direktiv 2001/29 i princippet tilkender ophavsmænd en eneret til at tillade eller forbyde direkte eller indirekte, midlertidig eller permanent reproduktion på en hvilken som helst måde og i en hvilken som helst form, helt eller delvis, for så vidt angår deres værker.

20 I henhold til direktivets artikel 5, stk. 2, litra b), kan medlemsstaterne imidlertid fastsætte en undtagelse fra ophavsmandens eneret med hensyn til reproduktion for så vidt angår hans værk, med hensyn til reproduktioner på ethvert medium foretaget af en fysisk person til privat brug og til formål, der hverken direkte eller indirekte er kommercielle (den såkaldte undtagelse for »privatkopiering«).

21 Ifølge direktivets artikel 5, stk. 5, er indførelsen af undtagelsen for privatkopiering imidlertid underlagt tre betingelser, nemlig for det første, at denne undtagelse kun anvendes i visse specielle tilfælde, for det andet, at den ikke må være i strid med den normale udnyttelse af værket, og endelig at den ikke må indebære urimelig skade for ophavsrettighedshaverens legitime interesser.

22 Hvad angår sidstnævnte betingelse er medlemsstaterne, når de beslutter at indføre undtagelsen for privatkopiering i deres nationale lovgivning, således navnlig i henhold til artikel 5, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/29 forpligtede til at fastsætte bestemmelser om udbetaling af en »rimelig kompensation« til fordel for rettighedsindehaverne (jf. ligeledes dom af 21.10.2010, sag C-467/08, Padawan, Sml. I, s. 10055, præmis 30).

23 Hvad angår svaret på spørgsmålet om, hvem der skal anses for at være skyldner for den rimelige kompensation, skal det bemærkes, at bestemmelserne i direktiv 2001/29 ikke udtrykkeligt bestemmer, hvem der skal betale kompensationen, og medlemsstaterne har derfor en vid skønsmargen ved afgørelsen af, hvem der skal betale denne rimelige kompensation.

24 Domstolen har imidlertid allerede fastslået, at udformningen og størrelsen af den rimelige kompensation har tilknytning til den skade, der påføres ophavsmanden som følge af, at hans beskyttede værk uden hans tilladelse reproduceres med henblik på privat brug. På denne baggrund skal den rimelige kompensation anses for at være en modydelse for ophavsmandens skade (Padawan-dommen, præmis 40).

25 Som det fremgår af 31. betragtning til direktiv 2001/29 og af præmis 43 i Padawan-dommen, skal der desuden opretholdes en »rimelig balance« mellem på den ene side ophavsmændenes rettigheder og interesser, som modtagere af den rimelige kompensation, og på den anden side rettigheder og interesser for brugerne af beskyttede værker.

26 Eftersom den person, der har givet anledning til skaden for indehaveren af eneretten til reproduktion, er den, som til privat brug foretager denne reproduktion af et beskyttet værk uden at søge forudgående tilladelse fra nævnte indehaver, påhviler det i princippet denne person at erstatte det tab, der er forbundet med denne reproduktion, ved at finansiere den kompensation, der udbetales til den pågældende indehaver (Padawan-dommen, præmis 45).

27 Domstolen har imidlertid fastslået, at det under hensyntagen til de praktiske vanskeligheder med at identificere de private brugere og forpligte disse til at godtgøre rettighedsindehaverne den skade, de har påført dem, står medlemsstaterne frit for med henblik på finansieringen af den rimelige kompensation at indføre en »afgift for privatkopiering« ikke blot for de pågældende privatpersoner, men for personer, der råder over udstyr, apparater og medier til digital reproduktion, og som i den forbindelse retligt eller faktisk giver privatpersoner adgang til dette udstyr eller tilbyder disse kopieringsservice. Inden for rammerne af en sådan ordning påhviler betalingen af afgiften for privatkopiering de personer, der råder over sådant udstyr (Padawan-dommen, præmis 46).

28 Domstolen har endvidere præciseret, at eftersom ordningen gør det muligt for de betalingspligtige at lade afgiftsbeløbet for privatkopiering indgå i prisen for adgangen til nævnte udstyr, apparater og reproduktionsmedier eller i prisen på kopieringsservice, bliver byrden ved afgiften i sidste ende båret af den private bruger, der betaler denne pris i overensstemmelse med den »rimelige balance«, som skal findes mellem ophavsmændenes interesser og interesserne for brugerne af de beskyttede værker (Padawan-dommen, præmis 48 og 49).

29 På baggrund af det ovenstående skal det første spørgsmål besvares med, at bestemmelserne i direktiv 2001/29, nærmere bestemt artikel 5, stk. 2, litra b), og artikel 5, stk. 5, skal fortolkes således, at en slutbruger, der foretager privatkopiering af et beskyttet værk, i princippet skal anses for at være skyldner for den i artikel 5, stk. 2, litra b), omhandlede rimelige kompensation. Det står dog medlemsstaterne frit for at indføre en afgift for privatkopiering for de personer, som giver slutbrugeren adgang til udstyr, apparater eller reproduktionsmedier, eftersom disse personer kan lade størrelsen af denne afgift indgå i den pris for adgang til nævnte udstyr, som slutbrugen betaler.

Det andet spørgsmål

30 Med det andet spørgsmål spørger den forelæggende ret nærmere bestemt, om direktiv 2001/29, såfremt der er tale om distancekøb mellem en køber og en erhvervsdrivende sælger af udstyr, apparater eller reproduktionsmedier, som er hjemmehørende i forskellige medlemsstater, kræver en fortolkning af national ret, der indebærer, at den rimelige kompensation kan opkræves hos en skyldner, som handler i egenskab af erhvervsdrivende.

31 Det skal i denne forbindelse understreges, at artikel 5, stk. 5, i direktiv 2001/29, som fastlægger de kumulative betingelser for anvendelsen af bl.a. undtagelsen for privatkopiering, ikke i sig selv indeholder nogen særlige angivelse, der muliggør en særlig fortolkning for så vidt angår den person, der skal anses for at være skyldneren for den rimelige kompensation, som i henhold til undtagelsen for privatkopiering tilkommer ophavsmændene i forbindelse med en aftale om distancekøb som den i hovedsagen omhandlede.

32 Det skal imidlertid bemærkes, at det fremgår af niende betragtning til direktiv 2001/29, at EU-lovgiver tilstræbte et højt beskyttelsesniveau for ophavsret og beslægtede rettigheder, da disse er af afgørende betydning for den intellektuelle skabelsesproces. En sådan beskyttelse bidrager til at bevare og udvikle kreativiteten til gavn for ophavsmænd, kunstnere, producenter, forbrugere, kulturen, industrien og almenheden generelt. Ifølge tiende betragtning til direktivet er det derfor nødvendigt, for at ophavsmænd og kunstnere skal kunne fortsætte deres kreative og kunstneriske arbejde, at de modtager et passende vederlag for anvendelsen af deres værker.

33 Det fremgår navnlig af artikel 5, stk. 2, litra b), og af 35. betragtning til direktivet, at rettighedshaverne i de medlemsstater, hvor der er indført en undtagelse for privatkopiering, bør modtage en rimelig kompensation for anvendelsen af deres beskyttede

værker eller andre beskyttede frembringelser, der er sket uden deres samtykke. I henhold til direktivets artikel 5, stk. 5, må indførelsen af undtagelsen for privatkopiering heller ikke indebære urimelig skade for ophavsretsindehaverens legitime interesser.

34 Heraf følger, at disse bestemmelser — medmindre de skal fratages enhver effektiv virkning — pålægger en medlemsstat, som har indført undtagelsen for privatkopiering i sin nationale lovgivning, en resultatforpligtelse, således at denne medlemsstat inden for rammerne af sine beføjelser skal sikre en effektiv opkrævning af den rimelige kompensation, som skal udgøre rettighedsindehavernes erstatning for den lidte skade, navnlig hvis skaden er opstået på den pågældende medlemsstats område.

35 Eftersom det — således som det er blevet fastslået i denne doms præmis 26 — i princippet påhviler de slutbrugere, som til privat brug foretager reproduktion af et beskyttet værk uden at søge forudgående tilladelse fra rettighedsindehaveren og som følgelig påfører denne en skade, at erstatte denne, må det antages, at den skade, som giver anledning til skadeserstatningen, er opstået på området i den medlemsstat, hvor disse slutbrugere er bosiddende.

36 Heraf følger, at hvis en medlemsstat har indført undtagelsen for privatkopiering i national ret, og hvis de slutbrugere, som til privat brug foretager reproduktion af et beskyttet værk, er bosiddende på denne medlemsstats område, er denne stat i medfør af sin stedlige kompetence forpligtet til at sikre en effektiv opkrævning af den rimelige kompensation som erstatning for den skade, som ophavsmændene har lidt på denne stats område.

37 For så vidt angår hovedsagen er det ubestridt, at den af ophavsmændene lidte skade er opstået på nederlandsk område, eftersom køberne som slutbrugere af de beskyttede værker til privat brug er bosiddende dér. Det er ligeledes ubestridt, at Kongeriget

Nederlandene har valgt at indføre en ordning for opkrævning af den i henhold til undtagelsen for privatkopiering skyldige rimelige kompensation hos fabrikanten eller hos importøren af medier til reproduktion af beskyttede værker.

38 Ifølge oplysningerne i forelæggelsesafgørelsen er det med hensyn til sådanne aftaler som de i hovedsagen omhandlede i praksis umuligt at opkræve en sådan kompensation hos slutbrugerne som importører af de pågældende medier i Nederlandene.

39 Såfremt dette er tilfældet, og henset til den omstændighed, at den opkrævningsordning, som den pågældende medlemsstat har valgt at indføre, ikke fritager denne stat fra den resultatforpligtelse, der pålægger den at sikre de ophavsmænd, der lider skade, en effektiv udbetaling af en rimelig kompensation i erstatning for den skade, som er opstået på dens område, påhviler det denne medlemsstats myndigheder, navnlig domstolene, at finde en fortolkning af den nationale lovgivning, der er i overensstemmelse med denne resultatforpligtelse, som sikrer, at kompensationen opkræves hos den sælger, som har medvirket i importen af de omhandlede medier ved at stille dem til rådighed for slutbrugerne.

40 Under omstændigheder som dem, der navnlig er gengivet ovenfor i denne doms præmis 12, har det herved ingen betydning for medlemsstatens forpligtelse, at den erhvervsdrivende sælger — som ved sådanne distancekøb som de i hovedsagen omhandlede stiller udstyr, apparater eller reproduktionsmedier til rådighed for købere, der som slutbrugere er bosiddende i denne medlemsstat — er hjemmehørende i en anden medlemsstat.

41 Henset til ovenstående betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at direktiv 2001/29, nærmere bestemt artikel 5, stk. 2, litra b), og artikel 5, stk. 5, skal fortolkes således, at det påhviler en medlemsstat, som har indført en ordning for

afgifter for privatkopiering, der betales af fabrikanten eller importøren af medier til reproduktion af beskyttede værker, og på hvis område den skade, som ophavsmændene har lidt som følge af de i denne medlemsstat bosiddende køberes private brug af deres værker, sker, at sikre, at disse ophavsmænd faktisk modtager den rimelige kompensation, som skal udgøre erstatningen for denne denne skade. Den omstændighed alene, at den erhvervsdrivende sælger af udstyr, apparater eller reproduktionsmedier er hjemmehørende i en anden medlemsstat end den, som køberne er bosiddende i, har ingen betydning for denne resultatforpligtelse. Såfremt det ikke er muligt at sikre, at den rimelige kompensation kan opkræves hos køberne, påhviler det den nationale ret at fortolke den nationale lovgivning således, at denne kompensation kan opkræves hos en skyldner, som handler i egenskab af erhvervsdrivende.

Sagens omkostninger

42 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

1) Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet, nærmere bestemt artikel 5, stk. 2, litra b), og artikel 5, stk. 5, skal fortolkes således, at en slutbruger, der foretager privatkopiering af et beskyttet værk, i princippet skal anses for at være

skyldner for den i artikel 5, stk. 2, litra b), omhandlede rimelige kompensation. Det står dog medlemsstaterne frit for at indføre en afgift for privatkopiering for de personer, som giver slutbrugeren adgang til udstyr, apparater eller reproduktionsmedier, eftersom disse personer kan lade størrelsen af denne afgift indgå i den pris for adgang til nævnte udstyr, som slutbrugen betaler.

2) Direktiv 2001/29, nærmere bestemt artikel 5, stk. 2, litra b), og artikel 5, stk. 5, skal fortolkes således, at det påhviler en medlemsstat, som har indført en ordning for afgifter for privatkopiering, der betales af fabrikanten eller importøren af medier til reproduktion af beskyttede værker, og på hvis område den skade, som ophavsmændene har lidt som følge af de i denne medlemsstat bosiddende køberes private brug af deres værker, sker, at sikre, at disse ophavsmænd faktisk modtager den rimelige kompensation, som skal udgøre erstatningen for denne skade. Den omstændighed alene, at den erhvervsdrivende sælger af udstyr, apparater eller reproduktionsmedier er hjemmehørende i en anden medlemsstat end den, som køberne er bosiddende i, har ingen betydning for denne resultatforpligtelse. Såfremt det ikke er muligt at sikre, at den rimelige kompensation kan opkræves hos køberne, påhviler det den nationale ret at fortolke den nationale lovgivning således, at denne kompensation kan opkræves hos en skyldner, som handler i egenskab af erhvervsdrivende.

Underskrifter